

Gierik 23, september 1989

Vladimir Majakovski

STRAAT IN, STRAAT UIT

Een
straat
van
doggen
scher-
per
dan jaren
O-
ver
ijzeren paarden
uit ramen van rennende huizen
sprongen de eerste kubussen
zwanen van klokkentorenhalzen
buig in stukken van draden!
Aan de hemel is een giraffeschets geveerd
om roestige kuiven bont te kleuren.
Bontgekleurd als een forel,
zoon
van een patroonloze akker

Annamarie Sauer

IN DE NAAM van de vader
leerde ik wet en
woord
maar moeder ben ik
en breek de schorre spiegel

Uit de chaos
zonder woorden
kies ik teken en
 betekenis
en geef mezelf
 een naam.

(Je zuster zal ik zijn)

schreef ik.

DE KAMER vulde zich
met licht en honing
in de dans van
weerspiegelende gestalten

stap voor stap aangedwarrelde
ontrekken van heupwiegende
wolken

terwijl water in hemel weerkaatst
een hemelwater een stampvoets
dreunen van lucht en grond

een kleivorm beweegt roterende as
een ruggengraat van lengtedromen
in één gevierde tweeheid
viert het leven hoogtij

springt wereld voor zich uit
in een uiteengeslagen spraak
tot een dieptetoon

tot een wentelend
in zich in zich
melkgezicht van de zon

NIET
Niet over
Niet over praten

stamelt de stilte
meer
dan het teken
grensverleggend

Niet over praten
Niet over
Niet

Annie Reniers

DE ZIELKNOKEN rusten
en in het groeiende wanbedrijf
dat de geschiedenis heet
wordt het leed bestendigd

Holbeins naakt
tussen drank en desem
schenkt azijn en zoete dood
wind scharrelt in de asresten

het licht wordt uitgekeerd
terug verzonden
in blauwe winternacht
een ster hapt toe

met minder ruimte kan het beter
met minder woorden wordt een naam bezegeld

drijfhout en
een zandkorrel of twee
terug naar de zee

Caroline

JE HOOFD in m'n schoot,
je handen op m'n billen
Je maakt me vrouw
en moeder
komt haast huilend klaar
en veegt teder m'n buik en borsten schoon
Ineengestremeld vallen we in slaap
De liefde kwam
en bleef een poosje

IK ZIT verkeerd
dit past niet bij mij
weg, alleen, niemand om me heen
die zeurt of klaagt
Het is teveel
ik kan het niet aan
Wat doe ik hier?
Ik ben pas geboren
en reeds verlang ik naar de dood
'Maar kind toch, het leven heeft
zoveel te bieden.'
Vind je?
Wat dacht je van verdriet, pijn,
ontevredenheid, eenzaamheid?
Ik ben alleen en niemand die het merkt
Ik ben zo goed in verstoppertje spelen
Niemand kent me
zelfs ik niet
Wat wacht me?
Een man, een huis, wat kinderen,
de dood?

TOI,
t'es dans moi,
dans ma tête, mon coeur, mon corps.
Je te sens bouger, j'ai peur
peur pour te faire mal,
peur pour te perdre
Je ne saurais pas vivre sans toi,
ni hier, ni aujourd'hui, ni demain
Jamais.
Je te veux toujours près de moi
parce que toi t'es dans moi,
dans ma tête, mon coeur, mon corps.

ALLEBEI OP ZOEK naar het perfecte
liepen we ons ideaal achterna
Jij wil vrijheid, kennis en liefde.
Ik liefde, kennis en vrijheid.
Soms kruisen onze wegen
en vinden we elkaar
in het donker van de nacht
vrijen we
precies zoals het moet
elkaar verlangen kennend
zonder zoeken weten we
hoe, waar en wanneer
Niemand kent zich zo goed als jij en ik
En toch...
's Morgens zetten we onze zoektocht verder,
jij naar vrijheid, kennis en liefde
ik naar liefde, kennis en vrijheid,
en lopen elkaar voorbij

WE SLAPEN samen
in de overtuiging slechts vrienden te zijn.
Ik in je schoot,
je hand rust op m'n buik
M'n ademhaling versnelt
je vingers strelen zacht

Vriendschap gaat over in verlangen
Voorzichtig kussen we elkaar
je handen zoeken onzeker
m'n oververhitte schoot
een kreet ontsnapt

Ik wil je voelen, diep in mij
tot je snikkend klaarkomt
en zegt dat je van me houdt
Maar die woorden hoor ik niet,
zal ik nooit horen

Tevreden met die ene nacht
val ik in slaap
in je schoot
je hand rust op m'n buik

René Turkry

GEWICHTLOOS

koeien liggen dwars in verzorgd veridiaan
delfts baksel levensgroot gemaakt

vee dat geen spier vertrekt
evenzo verwelkomend als afwerend

de graven worden transparant
en ontledigen hun leegte

het geheugen frazelt
gemeenschappelijke namen

FATAMORGANA

een tram zweeft
in de door zon verwarmde mist
van het ravijn tussen de reels

zijn lied zingt
tegen beter weten in
over eelt en sintels

een fatamorgana
in augustus

HET EZELSVEL van de taaiste keten
een vaag gecontoureerde aquarel

onder de majestueuze sneeuwrug
kartelen de hellingen
in halen van blauwgrijs

geproefde rotsen stapelen
een milde zelfvoldaanheid op
maar bloed hebben de terrassen nooit geproefd

alomtegenwoordig blijft de hoogste top
een genaakbare olympos

Bob Van den Broeck

MELANCHOLIE

Tastend voel ik haar,
in het donker van de nacht,
op een kamer waar
honderden zijn geweest.
Het deert ons niet,
we zijn samen en worden
weer eventjes één.
Ze ronkt als een poes op
grootmoedersschoot,
maar die vergelijking,
maak je pas achteraf,
in een klaagzang, als je haar
al lang verloren bent.
Fluisterend durf ik haar
wel eens te liefkozen want,
de nacht verdraagt alles.
Weer op straat, schijnt het morgend-
licht in jouw ogen.
Ik heb een ochtendhumeur.
Even later verdwijnen we.
Opgeslorpt in de darm. Uitgespuwd
in een wereld. Zij met de trein.
Ik te voet.

Dirk Claus

DE TIJD EN DE LEUGEN

En dan weer dezelfde dag,
de dag die zich uitstrekt
over de ganse tijdlijn, spijtig
langzaam en zorgenvol vol
als een rotte appel, waarin
de maai aaiend de appel-
wand koestert; zijn voeding
en de lange gang van donkerte
steeds verder in de tijd vretend,
naar de schil toe. Hoe kan
men zich verblijden in het uitzakken
van een begrip dat zo tijdloos is?

De tijd immers kent geen tijd en
gaat zichzelf voorop, is zichzelf
als god, splijt zich in ontelbare
stukken, gelovend dat deze gensters
uit de energie getemperd, - een
exotisch vuurwerk van belevens,
herinnering en uitgerokken pijn,
welhaast een aantijging tegen het
leven zelf, - een waarheid zou
zijn in een identieke ruimte. Dit
gevecht tussen beiden is slechts een
moment van menselijke ijdelheid.

Nooit werd enige waarheid waar
gemaakt, noch bevestigd, noch gestaafd,
in tijdseenheden gemeten. De leugen is
een spel tussen waarheid en fictie,
die als een lome worm zich doorheen de appel
vreet, zichzelf voedend aan de waarheid en
bescherming en voedsel als een beschutting gebruikend,
nooit opgevend en moedig zichzelf
bevruchtigend naar de oppervlakte
strevend, tot hij het verblindend licht
van de waarheid als een gesel
aan de wereld verkondigt.

Jan Gloudemans

WEERBERICHT VOOR LATER

ofschoon voor hem de derde tijd is aangebroken
windstil met brede opklaringen de nachten koel
het ergste is nu wel voorbij al hangt het fruit nog rijp
het zoete hunkeren de malle misverstanden en de overgave
het woekert voort in zijn gefilterde herinnering
en ook haar bitterzoete geur daarna vergeet hij niet

het zomert nog in hem met somtijds forse regenvlagen
en binnenin is het vol van weg te schenken tederheid
zo oogt hij zonder spijt in het beschuttende besef
van zijn herkenbare herfst de trekkende vogels na
die komen toch terug zoals het onbestemd gevoel als toen
zij kwam langs water en weer wegging maar hem nooit verliet
gelijk het zacht en draaglijk verdriet dat niet overgaat
maar wederkeert zoals de vogels uit het zuiden

LENTE IN FRISCO

de californische lente spat open in filmisch gebeuren
temidden gulzige klapprozen en het schotse borstelgras
het uitzicht der dingen verschiet tot frisse helderheid

en kniediep in het geurend kruid van sauselito
doortrokken van het zout van pretentieuze zeeën
moet ik leren omgaan met een nieuwe oceaan

want hier is elk geluid een lied iedere zucht een zingen
het licht is hard en vochtig en de schaduwen van slag
met bontgeverfde vogels in een bordkartonnen kooi

en ik verlang alweer naar lucht die grijs is en omfloerst
maar blauw genoemd door dichter naar mijn stad
nimmer zo ver als onverschillige zuidelijke sterren
nadrukkelijker nabij nog door afwezigheid

en dit zwerven tussen hunker en intens bezitten
is diep gelukkig zijn maar het zerpe heimwee blijft

Flor Batens

VAN CHAOS TOT UTOPIA

Een juist inzicht verbindt alfa met omega
Alfa is chaos en omega is utopie.
Chaos is illusie van schijnbaar onontwarbare orde.
Uit illusie worden kennis en macht geboren.
Kennis en macht beheersen het nu-punt.
Zij verbannen Utopia buiten de beleefde werkelijkheid.
Utopia is illusie van uitgestelde gedroomde werkelijkheid.
Tussen chaos en Utopia werkt de kunstenaar.
Iedere mens is in wezen scheppend kunstenaar.
Een waardevol kunstwerk leidt tot juister inzicht.
Een juist inzicht verbindt alfa met omega.

Robert Musil

‘HIJ KWAM zichzelf dan zo machteloos voor, als een gevangene, afgeschreven, en even zeer van zichzelf geïsoleerd als van alle anderen; hij zou willen schreeuwen van vertwijfeling en van de leegte in hem, maar in plaats daarvan was het alsof hij zich afwendde van die ernstige en verwachtende, gemartelde en vermoeide mens in hem (...)’

Peter Verhelst

LEMUREN

Hij liet niets vrij om in te spiegelen,
dwong te knielen, hield mijn armen in de rug:
glas keerde zich af en liet een ander zien,
versplintering, bedacht een lichaam voor mijn angst.

Een tong die in het donker wenkte
legde glans, sneed me uit zwart licht.
Zijn schaduw was het mes waarop ik sliep,
een wonde was juweel.

Hij lag zonder stem op mij te schreeuwen,
zonk, een bot in broze huid. Bruidskleur.
Het was goed; mezelf verzon ik
onder rozen als een roos versteend.

SNAKE-FIGHTING

Ze gooit haar hoofd in de nek als ze lacht,
houdt haar tong gepunt, dier
rond mijn warmte, doet alsof ze schreit.

Ik weet dat ze wacht tot ik kom,
tot ik vooroverbuig een open huid een hals
en in haar oor de namen fluister die zij wil.

Ze zit gehurkt tegen de muur, zoekt oogwit.
Ik zit in de spiegel in het vuur om haar
te branden, terwijl ze op me los schreeuwt,

kust me toe bedek me met je lichaam dat het kan.
Zet aan mijn schedel een gezicht,
schuift over mijn gezicht opnieuw een schedel

doodshoofd, een juweel, het masker

Dirk Claus

UN MORT A SURSIS (J.P. Sartre)

Tango van dit leven
opborrelend uit de diepte
en onwezenlijk schrill, -
niets heeft me ontroerd,
maar een kroppend gevoel
heeft me verstikt,
als een veelkoppig monster.
Nooit heb ik geloofd
in deze bandoleon-tango,
die schraal en bijtend
mij meesleurt – zomaar...

Tango van dit leven,
tango van de dood.
Hoe haveloos ontberend
heb je me de weg gewezen
naar het leven en de dood.
Eros en Thanatos.
De dood, die reeds voor
de deur staat,
maar nog even wacht,
... tot later?

Handgeklap
of Big Bill Broonzy

Francis De Preter

DE ZOMER

De zomer kerft in zijn totempalen:
uit duizend pijnhoutwonden
gutst het hars.

De zomer sluipt het bos in:
kegels knallen in de hitte,
mieren in de naaldberg schuimen.

De gaaien laten zich niet schieten,
hurkende wandelaars zijn bang
voor hagel en het oog achter de bomen.

HERINNERING

Daar zijn ze weer, de oude geluiden:
scharensleep, petroleumklok,
koperen ijskar, stoomtram naar Hoogstraten.
Kioskmuziek in parken
en de zingende zwengel
van een puffende ford,
het ezelsgebalk van de handpomp.

Maar ook het muggengezoem
van de Havilland Mosquito's
hoog boven de nietsvermoedende heide.

NETE

Bloemen zijn de kinderen van de zomer
ik ben niets in het gras
een verwaaide kikker
in het maaiveld naast de weg

Tussen de stieren lig ik, ik zie
vertrappelde paardebloemen
geniepige bouwgrond met kiezel

Niet meer te horen klokjes
verduiveld duizendblad
gordiaans knoopkruid

Ze staan op bermhoogte
tussen twee zondvloed
te drogen

André Sarmate

LA RACE Á 13

Je suis de la race à treize,
Celle qui porte malheur,
Qui se trouve mal à l'aise,
Une fille à constructeur.

Je m'appelle Marianne,
J'ai des taches de rousseur,
Une femme en filigrane
Avec un morceau de coeur.
A seize ans, comme à cinquante,
Je ne sais pourquoi je vis,
Mais je sais pourquoi je chante:
Ça fait mal – je pousse un cri.

Je suis de la race à treize,
Celle qui porte malheur.
Que je plaise ou vous déplaise,
Je ne suis pas votre soeur.

Race blanche qui proteste,
Tes dollars pourrissent vite,
Tes cheveux longs qui contestent
Depuis Mai Soixante-Huit.

Tu décompose, tu pues
Tu massacres au Vietnam...
Laisse rouler dans les rues
Les vélos blancs d'Amsterdam.
Je suis de la race à treize,
Celle qui porte malheur,
Et dont l'haleine mauvaise
Tue nos frères de couleur.

Regardez – le monde bouge
Dans les lignes de la main,
Evasie de livres rouges –
Notre Che, c'est pour demain.
Que j'y gagne, ou que j'y perde,
Ne m'crevez pas l'oeil du doigt!
Ricanez – je vous emmerde,
Pauvres cons d'petits bourgeois.

Je suis de la race à treize,
Celle qui porte malheur,
Dont le sang, couleur de fraise,
Coulera, quand viendra l'heure.

José Wendum

LE JARDINIER ET LA MORT

Un Prince persan:

“Tôt ce matin mon jardinier blême de terreur
Se précipite vers moi et me supplie: “Seigneur!”

“J’allais entre vos rosiers, j’élaguais et taillais,
Tournant la tête je vis la Mort qui me guettait.

Glacé d’épouvante, je fuis loin de son Regard
Et de la faux qu’elle brandissait sans égards.

Maître, votre coursier, prêtez-moi votre alezan,
Avant la nuit encore, j’attendrai Ispahan.”

Depuis longtemps il courait à bride abattue,
Quand flânant dans mon parc la Mort je reconnus.

“Pourquoi, lui dis-je, car elle gardait le silence,
Menacer ce matin mon valet sans défense?”

Souriante elle fit: “Ni menace ni trahison,
Prince, ne fit fuir votre valet; j’étais surprise

C’est tout, de voir ici ce matin le manant
Que ce soir-même j’allais quérir à Ispahan.”